

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2009. gada 17. septembrī*

Lieta C-519/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 21. novembrī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv H. van Vliets [*H. van Vliet*] un S. Noe [*S. Noë*], pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Koninklijke FrieslandCampina NV, agrāk — *Koninklijke Friesland Foods NV*, iepriekš — *Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV*, Mepela (Nīderlande), ko pārstāv E. Peinakers Hordeiks [*E. Pijnacker Hordijk*] un V. Gērsens [*W. Geursen*], advokāti,

prasītāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], J. Klučka [*J. Klučka*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents),

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 12. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2009. gada 23. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā apelācijas sūdzībā Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-348/03 *Koninklijke Friesland Foods*/Komisija (turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā daļēji atcēla Komisijas 2003. gada 17. februāra Lēmumu 2003/515/EK par Nīderlandes īstenotu atbalsta režīmu starptautiskām finanšu operācijām (OV L 180, 52. lpp.; turpmāk tekstā — “strīdīgais lēmums”).

Atbilstošās valsts tiesību normas

2 Ar 1996. gada 13. decembra likumu, ar kuru tiek izdarīti grozījumi 1969. gada likumā par sabiedrību ienākuma nodokli, lai cīnītos pret nodokļa bāzes samazināšanos un stiprinātu nodokļu infrastruktūru (*Wet tot wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 met het oog op het tegengaan van uitholling van de belastinggrondslag en het versterken van de fiscale infrastructuur*) (Stb. 1996, Nr. 651), 1969. gada likums par sabiedrību ienākuma nodokli (*Wet op de vennootschapsbelasting 1969*) (turpmāk tekstā — “1969. gada likums”) tika papildināts ar 15.b pantu, kurā paredzēts īpašs nodokļu režīms vienai grupai piederošu uzņēmumu starptautiskajām finanšu operācijām (turpmāk tekstā — “CFA režīms”). Šis režīms stājās spēkā 1997. gada 1. janvārī.

3 1969. gada likuma 15.b panta 1. punkta pirmajā teikumā noteikts:

“Attiecībā uz starptautiskas grupas locekli, kas tikai no Nīderlandes veic finanšu darbības par labu grupas locekļiem, kas reģistrēti vai arī atrodas vismaz četrās valstīs vai vismaz divos kontinentos, pēc nodokļu maksātāja pieprasījuma inspektors ar nosacījumiem, ko viņš nosaka, atļauj izveidot rezerves riskiem, kas saistīti ar šīm finanšu operācijām. [...]”

4 No 1969. gada likuma 15.b panta 3. punkta izriet, ka nodokļu maksātājs, kurš pievienojas CFA režīmam, 80 % no saviem kopējiem ar nodokli apliekamajiem ienākumiem var izmantot risku rezerves izveidošanai. Šādi rezervētās summas var tikt izmantotas dažādiem šajā likumā paredzētiem mērķiem. Tādējādi saskaņā ar tā 15.b panta 5. punktu gadījumā, ja tiek iegūtas Nīderlandē vai ārvalstīs reģistrētas sabiedrības akcijas vai veikts kapitāla ieguldījums šādā sabiedrībā, no rezerves var tikt paņemta summa no 50 % līdz 100 % apmērā no pirkuma cenas vai kapitāla ieguldījuma, un to neapliek ar nodokļiem.

- 5 1969. gada likuma 15.b panta 10. punktā paredzēts, ka inspektors pēc nodokļu maksātāja pieprasījuma izlemj, vai tam piešķirt tiesības izmantot CFA režīma noteikumus, nosakot tā izmantošanas nosacījumus, pieņemdamš lēmumu, kuru var pārsūdzēt (turpmāk tekstā — “CFA atļauja”). CFA atļauju piešķir uz desmit gadiem.
- 6 Pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas ar 2005. gada 15. septembra likuma, ar kuru tiek izdarīti grozījumi 1969. gada likumā — uzņēmumu grupai piederošu uzņēmumu finansēšanas režīma atcelšana (*Wet van 15 september 2005, houdende wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 — vervallen van concernfinancieringsregeling, Stb. 2005, Nr. 468*), 1. panta D daļu 1969. gada likuma 15.b pants tika atcelts.
- 7 Šī 2005. gada 15. septembra likuma 2. pantā noteikts, ka nodokļu maksātājam, kurš maksā sabiedrību ienākuma nodokli un kurš 2001. gada 11. jūlijā izpildīja 1969. gada likuma 15.b panta režīma nosacījumus, 1969. gada likuma 15.b pants un no tā izrietošie noteikumi joprojām ir piemērojami. Šajā 2. pantā arī paredzēts, ka šis pārejas noteikums ir piemērojams desmit gadus, sākot no datuma, kad nodokļu maksātājs varēja izveidot rezervi, taču šis periods nevar būt ilgāks par 2010. gada 31. decembri.

Prāvas priekšvēsture

Fakti pirms strīdīgā lēmuma pieņemšanas

- 8 Vispārēju pārdomu par kaitīgu nodokļu konkurenci ietvaros Eiropas Savienības Padome un dalībvalstu valdību pārstāvji 1997. gada 1. decembrī pieņēma rezolūciju par uzvedības kodeksu saistībā ar uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem (OV 1998, C 2, 2. lpp.). Šajā sakarā dalībvalstis apņēmas pakāpeniski atcelt konkrētus kā kaitīgus

kvalificētus nodokļu pasākumus, savukārt Komisija puda nodomu izskatīt vai pārskatīt dalībvalstīs spēkā esošos nodokļu režīmus, ņemot vērā noteikumus par valsts atbalstu.

- 9 Šīs pārbaudes ietvaros Komisija ar 1999. gada 12. februāra vēstuli pieprasīja Nīderlandes Karalistei informāciju par *CFA* režīmu. Šī dalībvalsts sniedza šo informāciju ar 1999. gada 8. marta vēstuli.
- 10 2000. gada 27. decembrī *Koninklijke FrieslandCampina NV* (turpmāk tekstā — “*KFC*”) Nīderlandes nodokļu administrācijai iesniedza lūgumu piešķirt tai *CFA* atļauju.
- 11 Ar 2001. gada 11. jūlija vēstuli Komisija informēja Nīderlandes Karalisti par savu nodomu uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru par *CFA* režīmu atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam (turpmāk tekstā — “2001. gada 11. jūlija lēmums”). Šis lēmums, kā arī aicinājums ieinteresētajām personām sniegt savus apsvērumus tika publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2001, C 306, 6. lpp.).
- 12 2001. gada 26. jūlijā Nīderlandes nodokļu administrācija informēja *KFC*, ka Komisija ir uzsākusi minēto izmeklēšanas procedūru. Tādējādi *KFC* iesniegtā lūguma par *CFA* izskatīšana tika apturēta.
- 13 Ar 2002. gada 3. oktobra vēstuli Nīderlandes Karaliste Komisijai apgalvoja, ka, ņemot vērā tiesiskās palāvības un iegūto tiesību ievērošanas principu, šai iestādei jāļauj uzņēmumiem, kuriem tobrīd tiek piemērots *CFA* režīms, turpināt to piemērot līdz piešķirto atļauju termiņa beigām.

14 2002. gada 5. decembrī Nīderlandes Valsts finanšu sekretārs pieņēma šādu lēmumu:

“Esmu nolēmis, sākot ar šodien, vairs neizskatīt jaunus pieteikumus par [CFA] režīma piemērošanu.”

Strīdīgais lēmums

15 Ar strīdīgo lēmumu Komisija atzina CFA režīmu par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Tomēr šī lēmuma motīvu daļas 111. un 112. punktā tā atzina, ka tiktāl, ciktāl šis režīms bija pielīdzināms Beļģijā ar 1982. gada 30. decembra Karalisko dekrētu Nr. 187 iedibinātajam režīmu attiecībā uz koordinācijas centru aplikšanu ar nodokļiem (turpmāk tekstā — “BCC režīms”), kas tika uzskatīts par tādu, kas nav valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, CFA režīma izmantotāji, kas tādi bija 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas laikā, varēja pamatoti atsaukties uz tiesiskās palāvības principu. Tā, pamatojoties uz Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 14. panta 1. punktu, kurā tostarp noteikts, ka “Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Kopienas tiesību vispārēju principu”, Komisija atteicās uzdot atgūt atbalstu, kas saņemts, piemērojot CFA režīmu.

16 Turklāt strīdīgā lēmuma 2. pantā Komisija atzina, ka sabiedrības, kuras 2001. gada 11. jūlijā izmanto CFA režīmu, var turpināt to izmantot tā noteikumus līdz Nīderlandes nodokļu administrācijas piešķirto desmit gadu CFA atļauju termiņa beigām, bet vēlākais līdz 2010. gada 31. decembrim. It īpaši, ņemot vērā Kopienas līmeni panākto progresu cīņā pret kaitīgu nodokļu konkurenci un no pakāpeniskas CFA režīma izmantotāju skaita samazināšanas viedokļa, Komisija strīdīgā lēmuma motīvu daļas

118. punktā uzskatīja, ka, ņemot vērā “šos ārkārtas apstākļus”, šī režīma izmantotāji var turpināt gan izveidot jaunas rezerves, gan izmantot jau pastāvošās rezerves.

Fakti pirms strīdīgā lēmuma pieņemšanas

- 17 Ar 2003. gada 11. aprīļa vēstuli Nīderlandes karaliste tostarp lūdza Komisijai rakstiski apstiprināt, ka strīdīgā lēmuma 2. pantā paredzētais pārejas režīms attiecas arī uzņēmumiem, kuri gan nav saņēmuši Nīderlandes nodokļu administrācijas lēmumu, ar kuru tiem tiek atļauts pievienoties *CFA* režīmam, taču ir iesnieguši šādu lūgumu pirms 2002. gada 5. decembra, kas ir datums, sākot ar kuru jebkurš jauns lūgums par *CFA* atļauju tiktu noraidīts, tiktāl, ciktāl šie uzņēmumi 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī atbilda šī režīma nosacījumiem.
- 18 2003. gada 7. jūlija vēstulē Komisija norādīja, ka no strīdīgā lēmuma motīvu daļas 118. punkta, kā arī no tā 2. panta skaidri izriet, ka pārejas režīms šiem uzņēmumiem nav piemērojams. Tā arī norādīja, ka, ja Nīderlandes iestādes nolemtu minētajiem uzņēmumiem piešķirt *CFA* atļauju, tas nozīmētu jauna atbalsta piešķiršanu pretēji minētajam lēmumam.
- 19 2003. gada 21. augustā Nīderlandes nodokļu administrācija noraidīja *KFC* lūgumu par *CFA* atļauju, to pamatojot ar to, ka Komisija bija pieņēmusi negatīvu lēmumu par *CFA* režīmu, kāds tas bija precizēts tās 2003. gada 7. jūlija vēstulē.

Prasība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 20 Pirmās instances tiesā *KFC* lūdza atcelt strīdīgā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl ar to no tajā paredzētā pārejas režīma ir izslēgti uzņēmēji, kas 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī Nīderlandes nodokļu administrācijā jau bija iesnieguši pieteikumu par *CFA* atļaujas piešķiršanu, par kuru tā šajā datumā vēl nebija pieņēmusi lēmumu.
- 21 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 103. punkta, *KFC* savu prasību balstīja uz trīs pamatiem. Pirmais pamats sastāvēja no divām daļām, pirmkārt, par tiesiskās palāvības principa pārkāpumu un, otrkārt, par Komisijas pienākumu zināt, ka 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī bija neizskatīti lūgumi par *CFA* atļaujas piešķiršanu. Otrais pamats bija par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, un trešais — par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.
- 22 Komisija galvenokārt izvirzīja divas iebildes par nepieņemamību un pakārtoti — lūdza Pirmās instances tiesu noraidīt prasību kā nepamatotu.
- 23 Pirmās instances tiesa šīs iebildes par nepieņemamību noraidīja. Vispirms attiecībā uz šķērsli tiesas procesam par intereses celt prasību neesamību Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 72. punktā uzskatīja, ka, ja prasība tiktu apmierināta, *KFC* Nīderlandes iestādēs varētu izvirzīt zināmas prasības attiecībā uz *CFA* režīma izmantošanu vai vismaz panākt, ka tās izskata *KFC* pieteikumu, kas pamato interesi celt prasību.
- 24 Turpinājumā attiecībā uz šķērsli tiesas procesam par tiesību celt prasību neesamību Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 94. un 98. punktā nosprieda, ka strīdīgais

lēmums *KFC* skāra tieši un individuāli, jo tā bija daļa no ierobežota nodokļu maksātāju loka, kuru lūgums par *CFA* atļaujas piešķiršanu brīdī, kad Nīderlandes iestādes nolēma apturēt šādu lūgumu izskatīšanu, vēl nebija izskatīts.

- 25 Pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka apstākļi, ka pie šī ierobežotā loka piederošu nodokļu maksātāju lūgumi attiecās uz pirmo atļauju, kas dod tiesības izmantot konkrēto nodokļu režīmu, nevis uz pastāvošas atļaujas pagarināšanu, kā tas bija lietās, kurā tika pasludināts 2006. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-182/03 un C-217/03 *Beļģija un Forum 187/Komisija* (Krājums, I-5479. lpp.), neliedz secināt, ka strīdīgais lēmums īpaši ietekmēja šos nodokļu maksātājus.
- 26 Turpinājumā Pirmās instances tiesa apmierināja *KFC* prasību un atcēla strīdīgā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl no tajā paredzētā pārejas režīma ir izslēgti uzņēmēji, kuri 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī Nīderlandes nodokļu administrācijai bija iesnieguši pieteikumu par *CFA* atļaujas piešķiršanu, par kuru tā vēl nebija pieņēmusi lēmumu.
- 27 Pirmās instances tiesa atzina par pamatotiem pirmo un otro pamatu attiecīgi par tiesiskās palāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.
- 28 Attiecībā uz tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 125. un 126. punktā atzīmēja, ka, tā kā šis princips ir vērsts uz to, lai nodrošinātu tādu situāciju un tiesisko attiecību paredzamību, uz kurām attiecas vienīgi Kopienų tiesības, tas neattiecas uz tiesiskajām situācijām, uz kurām attiecas tikai valsts tiesības. Tādējādi jautājumam, vai *KFC* ir vai nav *CFA* režīma izmantotāja un vai tā izpilda šī režīma izmantošanas nosacījumus, nav nozīmes, novērtējot to, vai *KFC* ir tiesiskā palāvība par *CFA* režīma saderību ar Kopienų tiesībām.

- 29 Pamatojoties uz iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Belģija un Forum 187/ Komisija*, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 127. punktā atgādināja, ka tiesiskās palāvības aizsardzības principa piemērošanai nepieciešams, lai Kopienų iestāde ar tiesību subjektam sniegtu konkrētu solījumu palīdzību būtu tam radījusi pamatotas cerības, un prasītais palāvības tiesiskais raksturs paredz to, ka uzmanīgs un saprātīgs uzņēmējs pamatoti varēja paļauties, ka no attiecīgās iestādes akta vai rīcības izrietošā situācija saglabāsies. Tā atgādināja arī, ka svarīgas sabiedriskās intereses tomēr var iestāties pret šī principa sniegto aizsardzību.
- 30 Šajā lietā attiecībā uz, pirmkārt, *KFC* tiesiskās palāvības pastāvēšanu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā uzskatīja, ka strīdīgā lēmuma motīvu daļas 111. un 112. punktā minēto iemeslu dēļ, uz kuriem izdarīta atsauce šī sprieduma 15. punktā, Komisijas rīcība attiecībā uz *BCC* režīmu bija radījusi palāvību, ka *CFA* režīms nav aizliegts atbalsta režīms.
- 31 Otrkārt, attiecībā uz šīs palāvības tiesisko raksturu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 132.–135. punktā uzskatīja, ka ar 2001. gada 11. jūlija lēmumu uzsāktā formālā izmeklēšanas procedūra par *CFA* režīmu nevarēja iepriekš izlemt to, kā Komisija šo režīmu kvalificēs savā galīgajā lēmumā, un tādējādi šis lēmums pats par sevi nevarēja *KFC* liegt atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Pārsūdzētā sprieduma 136. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka, pat pieņemot, ka šis lēmums būtu varējis sašķobīt *KFC* palāvību par to, ka *CFA* režīms ir saderīgs ar EK līguma noteikumiem, *KFC* tomēr varēja sagaidīt, ka, tā kā strīdīgajā lēmumā tiek pārskatīts Komisijas iepriekš veiktais vērtējums par līdzīgu režīmu, proti, *BCC* režīmu, tai tiks piešķirts nepieciešamais laiks, lai reāli ņemtu vērā šo vērtējuma maiņu attiecībā uz *CFA* režīma saderību ar kopējo tirgu.
- 32 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 137. punktā nosprieda, ka “laiks starp lēmuma par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu publicēšanu, proti, 2001. gada 31. oktobri, un [strīdīgo] lēmumu bija nepietiekams, lai [*KFC*] ļautu ņemt vērā iespējamā lēmuma par attiecīgās shēmas izbeigšanu ietekmi. Neapstrīdētais

apstākļi, ka [*KFC*] veica pasākumus, ko tā uzskata par nepieciešamiem, lai izpildītu *CFA* režīma likumiskās prasības [...], nozīmē grāmatvedības pasākumu veikšanu un finansiālu un ekonomisku lēmumu pieņemšanu, kas nevar tikt grozīti laika posmā, kas mazāks par 15 mēnešiem”.

- 33 Treškārt, attiecībā uz *KFC* ar tiesisko paļāvību pamatoto interešu, no vienas puses, un iespējamās Kopienų sabiedriskās kārtības intereses, no otras puses, izvērtēšanu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 139. punktā nosprieda — tā kā Komisija strīdīgajā lēmumā pati bija atzinusi, ka *CFA* režīma faktiskie izmantotāji varēja atsaukties uz tiesisko paļāvību, lai panāktu pārejas režīmu, kas tiem ļautu turpināt izmantot šo režīmu, gan izmantojot esošās, gan izveidojot jaunas rezerves, nav nekādas būtiskas intereses, kas liegtu piemērot tiesiskās paļāvības aizsardzības principu par labu *KFC*.
- 34 Pamatojoties uz šiem apstākļiem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 140. punktā apmierināja *KFC* pirmo pamatu tiktāl, ciktāl tas bija par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu.
- 35 Attiecībā uz šī pamata otro daļu Pirmās instances tiesa tālāk šī sprieduma 141.–143. punktā piebilda, ka jautājums par to, vai attiecīgā Kopienų iestāde patiešām bija informēta par tāda uzņēmēja situāciju, kurš ir nodomājis atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzību, nav saistīts ar apstākļiem, kādos šis princips ir piemērojams. Ņemot vērā šī principa mērķi, kas ir — nodrošināt situāciju un tiesisko attiecību, uz kurām attiecas Kopienų tiesības, paredzamību — tā piemērojamība nevar būt atkarīga no tā, vai iestāde, kas pārskata agrāku vērtējumu, patiešām bija informēta par visām situācijām un tiesiskajām attiecībām, kuru paredzamību ietekmē tās nostājas maiņa. Šo iemeslu dēļ Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka jautājums par to, vai Komisijai 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī patiešām bija zināms par *KFC* konkrēto situāciju, neietekmē pamata par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu vērtējumu.

- 36 Attiecībā uz otro *KFC* pamatu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 149. un 150. punktā nosprieda, ka, neparedzot pārejas pasākumus attiecībā uz nodokļu maksātājiem, kuru pieteikumi strīdīgā lēmuma paziņošanas brīdī vēl nebija izskatīti, Komisija šo principu bija pārkāpusi. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa balstījās uz savu analīzi attiecībā uz pamatu par tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu.
- 37 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka nav vajadzīgs izskatīt trešo *KFC* pamatu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 38 Komisija galvenokārt prasa Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu, noraidīt *KFC* prasību atcelt strīdīgo lēmumu un piespriest *KFC* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pakārtoti Komisija Tiesai lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl ar to bez *KFC* tiek piešķirtas tiesības citiem uzņēmējiem, kuri 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī Nīderlandes nodokļu administrācijā bija iesnieguši pieteikumu par *CFA* atļaujas piešķiršanu, un noraidīt prasību atcelt strīdīgo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz tiesību piešķiršanu šiem uzņēmējiem.
- 39 *KFC* lūdz apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 40 Savas apelācijas sūdzības pamatojumā Komisija izvirza sešus pamatus. Pirmais un otrais pamats ir par kļūdām tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, attiecīgi pārsūdzētā sprieduma 66. punktā nospriežot, ka *KFC* bija interese celt prasību pret strīdīgo lēmumu pat tad, ja tā neizpildīja visus Nīderlandes tiesībās paredzētos *CFA* režīma izmantošanas nosacījumus, un minētā sprieduma 100. punktā nospriežot, ka *KFC* šis lēmums skāra individuāli.
- 41 Trešais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 141.–143. punktā uzskatot, ka apstāklim, ka Komisijai nebija zināms par *KFC*, kā arī par tai identiskā situācijā esošu uzņēmumu pastāvēšanu un situāciju, nebija nozīmes, novērtējot to, vai *KFC* bija tiesiskā pašāvība.
- 42 Ceturtais pamats sastāv no divām daļām, no kurām pirmā ir par pārsūdzētā sprieduma 137. punktā Pirmās instances tiesas veiktu faktu sagrozīšanu, un otrā — par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 125.–140. punktā pārbaudīdama, vai pastāv *KFC* apgalvotā tiesiskā pašāvība.
- 43 Piektais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, šī sprieduma 149. un 150. punktā nosprieždama, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, dažādi attiekdams pret nodokļu maksātājiem, kas visi varēja pieprasīt pārejas perioda piešķiršanu.
- 44 Visbeidzot, sestais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, ar pārsūdzētā sprieduma lemjošās daļas formulējumu piešķirdama tiesības visiem uzņēmējiem, kas 2001. gada 11. jūlijā bija iesnieguši lūgumu par pirmās *CFA* atļaujas piešķiršanu.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

45 Ar savu otro pamatu, kas jāizskata vispirms, Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 100. punktā nospriezdama, ka strīdīgais lēmums *KFC* skāra individuāli. Tas tā neesot, jo šis lēmums ir vispārpiemērojams un *KFC*, nebūdama *CFA* režīma izmantotāja, pieder nenoteiktai tā potenciālo izmantotāju grupai. Apstākļi, ka *KFC* bija iesniegusi lūgumu par *CFA* atļaujas piešķiršanu pirms 2001. gada 11. jūlija lēmuma, to neietekmējot. Turklāt Komisijai nebija zināms par tādu uzņēmumu pastāvēšanu, kuru situācija būtu identiska *KFC* situācijai, kura nebija izmantojusi EKL 88. panta 2. punktā paredzēto iespēju ar šo pēdējo lēmumu uzsāktās formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros iesniegt savus apsvērumus.

46 Komisija it īpaši Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā nav nošķirusi *KFC* situāciju, kas attiecas uz pirmo atļauju, no situācijas, kas attiecas uz atļaujas pagarināšanu, kā tas bija lietās, kurās tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija. Pēc Komisijas domām, *KFC* ir skarta tāpat kā citi uzņēmumi, kas nekad nav izmantojuši *CFA* režīmu, nevis "īpaši", kā tas bija ar uzņēmumiem, uz kuriem attiecās šis spriedums attiecībā uz *BCC* režīmu un kuru situāciju mainīja ar minēto spriedumu atceltais lēmums, bet tas tā nav gadījumā ar *KFC* attiecībā uz strīdīgo lēmumu.

Tiesas vērtējums

47 Atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai fiziska vai juridiska persona var vērsties Tiesā par lēmumu, kas adresēts citai personai, tikai tad, ja šis lēmums šo personu skar tieši un individuāli.

- 48 Attiecībā uz pirmo šādi formulēto nosacījumu pastāvīgajā judikatūrā noteikts, ka, lai persona būtu tieši skarta, nepieciešams, lai Kopienų pasākums tieši skartu tās tiesisko situāciju un nepieļautu jebkādas izvērtēšanas iespējas šī pasākuma adresātiem, kas ir atbildīgi par tā ieviešanu, kura ir pavisam automātiska un izriet tikai no Kopienų tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus pastarpinātus noteikumus (1998. gada 5. maija spriedums lietā C-386/96 P *Dreyfus/Komisija, Recueil, I-2309. lpp., 43. punkts* un tajā minētā judikatūra).
- 49 Kā Pirmās instances tiesa atzina pārsūdzētā sprieduma 94. punktā, šajā lietā no strīdīgā lēmuma 2. panta izriet, ka Nīderlandes iestādēm bez jebkādas mazākās rīcības brīvības bija pienākums noraidīt visus vēl neizskatītus pieprasījumus par pirmās CFA atļaujas piešķiršanu, jo uzņēmumi, kuri 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī neizmantoja CFA režīmu, nevarēja izmantot pārejas režīmu.
- 50 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa pamatoti uzskatīja, ka strīdīgais lēmums KFC skar tieši.
- 51 Runājot par otro EKL 230. pantā paredzēto nosacījumu, jāatgādina, ka tas, ka apstrīdētā tiesību norma pēc sava rakstura un piemērojamības ir vispārēja, jo tā ir piemērojama visiem ieinteresētajiem uzņēmējiem, neizslēdz to, ka tā dažus no tiem var skart individuāli (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187/Komisija*, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Tomēr fiziska vai juridiska persona var apgalvot, ka tā ir skarta individuāli tikai tad, ja apstrīdētā tiesību norma to skar tāpēc, ka tai piemīt konkrētas raksturīgas īpašības, vai tāpēc, ka tā atrodas tādā situācijā, kas to atšķir no pārējām personām (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187/Komisija*, 59. punkts).

- 53 Uzņēmums principā nevar apstrīdēt Komisijas lēmumu, ar kuru tiek aizliegti atbalsta pasākumi konkrētā nozarē, ja tie skar to tikai tāpēc, ka tas pieder pie attiecīgās nozares un ir iespējams atbalsta saņēmējs. Attiecībā uz šo uzņēmumu šāds lēmums ir vispārēji piemērojams pasākums, kas tiek piemērots objektīvi noteiktās situācijās un kam ir tiesiskas sekas attiecībā uz vispārīgā un abstraktā veidā noteiktu personu kategoriju (1988. gada 2. februāra spriedums apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Kwekerij van der Kooy* u.c./Komisija, *Recueil*, 219. lpp., 15. punkts; 1993. gada 7. decembra spriedums lietā C-6/92 *Federmineraria* u.c./Komisija, *Recueil*, I-6357. lpp., 14. punkts, kā arī 2000. gada 19. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-15/98 un C-105/99 Itālija un *Sardegna Lines*/Komisija, *Recueil*, I-8855. lpp., 33. punkts).
- 54 Savukārt Tiesa ir spriedusi, ka, ja apstrīdētais akts skar tādu personu grupu, kas ir identificētas vai identificējamās akta pieņemšanas brīdī, ņemot vērā šīs grupas locekļus raksturojošus kritērijus, šis akts var šīs personas skart individuāli, jo tās pieder pie ierobežota uzņēmēju loka (skat. 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki*/Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 31. punkts, 1990. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 11. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, 60. punkts).
- 55 Nav strīda, pirmkārt, ka strīdīgā lēmuma sekas ir to pirmās *CFA* atļaujas lūgumu noraidīšana, kuri šī lēmuma paziņošanas brīdī vēl nebija izskatīti, un, otrkārt, ka skartie uzņēmumi šī lēmuma pieņemšanas brīdī bija viegli identificējami šo pašu lūgumu pastāvēšanas dēļ. Šajā sakarā jāatgādina, ka *KFC* bija viens no, augstākais, četrpadsmit pirmās *CFA* atļaujas lūgumu pieprasītājiem, kuru lūgumi 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī vēl nebija izskatīti, ka pēc šī lēmuma pieņemšanas šo lēmumu izskatīšana tika apturēta un ka 2002. gada 5. decembrī Nīderlandes iestādes paziņoja, ka tās nekavējoties pārtrauc izskatīt jebkādu jaunu lūgumu par *CFA* režīma piemērošanu izskatīšanu.
- 56 Kā Pirmās instances tiesa pamatoti atzina pārsūdzētā sprieduma 98. un 100. punktā, *KFC* tādējādi piederēja pie ierobežota uzņēmumu loka, ko strīdīgais lēmums īpaši ietekmēja, nevis pie nenoteikta attiecīgās nozares uzņēmumu loka.

57 Jāatzīmē, ka, lai izmantotu *CFA* režīmu, uzņēmumam, kas bija iesniedzis pirmās *CFA* atļaujas lūgumu, bija jau jābūt veikšam nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu šī režīma piešķiršanai pieprasītos nosacījumus. Turklāt, tā kā Nīderlandes iestādēm šajā sakarā nebija nekādas rīcības brīvības, tām šāda atļauja bija jāpiešķir, ja minētie nosacījumi bija izpildīti. Tādējādi uzskatāms, ka uzņēmumi, kuru pirmās *CFA* atļaujas lūgumi vēl nebija izskatīti, ir skarti tāpēc, ka tiem piemīt zināmas specifiskas īpašības un tie atrodas tādā situācijā, kas tos atšķir no pārējiem nozares uzņēmumiem, kuri nav iesnieguši pirmās *CFA* atļaujas lūgumu.

58 No tā izriet, ka šiem uzņēmumiem ir tiesības celt individuālu prasību pret strīdīgo lēmumu.

59 Šo secinājumu neliek apšaubīt Komisijas arguments, ka, pirmkārt, tai nebija zināms par *KFC* situācijā esošu uzņēmumu pastāvēšanu un, otrkārt, ka *KFC* nebija izmantojusi EKL 88. panta 2. punktā paredzēto iespēju *CFA* režīma formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros iesniegt savus apsvērumus. Tas, vai Komisijai bija zināms par uzņēmumu, kas bija pieprasījuši pirmo *CFA* atļauju, situāciju, neietekmē to, ka strīdīgais lēmums tos tieši skāra.

60 Tādējādi Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka *KFC* bija interese celt prasību.

61 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 62 Komisija uzskata, ka, pārsūdzētā sprieduma 66. punktā nosprieždama, ka *KFC* bija interese celt prasību, pat ja tā neizpildīja *CFA* režīma piešķiršanas nosacījumus, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru interese celt prasību pastāvēšana paredz, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi jārada juridiskas sekas. Taču, tā kā prasītā atcelšana var radīt priekšrocības *KFC* tikai tad, ja Nīderlandes iestādes nākotnē konstatētu, ka tā atbilst *CFA* režīma piešķiršanas nosacījumiem, šai atcelšanai nebūtu nekādas juridiskas ietekmes uz tās situāciju.

Tiesas vērtējums

- 63 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja interese celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, paredz, ka prasības iznākumam jāspēj to cēlušajai pusei radīt priekšrocību (šajā sakarā skat. 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā *C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores/Padome, Recueil, I-6677. lpp., 21. punkts*; 2003. gada 3. aprīļa spriedumu lietā *C-277/01 P Parlaments/Samper, Recueil, I-3019. lpp., 30. un 31. punkts*, kā arī 2009. gada 5. marta rīkojumu lietā *C-183/08 P Komisija/Provincia di Imperia, 19. punkts* un tajā minētā judikatūra).
- 64 Šajā gadījumā nav strīda, ka, ja strīdīgajā lēmumā pārejas režīms būtu ticis attiecināts uz pirmās *CFA* atļaujas lūgumiem, kas šī lēmuma paziņošanas brīdī vēl nebija izskatīti, Nīderlandes iestādes tos būtu izskatījušas. Šajā sakarā jāatzīmē, ka šīm iestādēm nebija nekādas diskrecionāras varas un tām tad, ja *CFA* režīma izmantošanas nosacījumi bija izpildījusi, šī atļauja bija jāpiešķir.

65 Tādējādi savas prasības iesniegšanas brīdī Pirmās instances tiesā *KFC* bija radusies un pastāvoša interese celt prasību pret strīdīgo lēmumu tiktāl, ciktāl tā atcelšanas gadījumā tās pirmās *CFA* atļaujas lūgums tiktu izskatīts un tādējādi *KFC* varētu pievienoties šim režīmam, ja tā izpildītu minētos nosacījumus. Tādējādi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 59. un 66. punktā pamatoti nosprieda, ka šis apstāklis pats par sevi bija pietiekams, lai *KFC* radītu “priekšrocību” šā sprieduma 63. pantā atgādinātās judikatūras izpratnē.

66 Komisijas arguments, ka *KFC* neatbilda *CFA* režīma nosacījumiem, nav tāds, kas liktu apšaubīt šo secinājumu, jo nav runa par juridiski nodibinātu un neapstrīdamu faktu. Šīs apelācijas sūdzības noraidīšanas gadījumā vai strīdīgā lēmuma atcelšanas apstiprināšanas gadījumā šīs tiesvedības beigās vai pēc tās nevar izslēgt, ka Nīderlandes iestādes atļaus *KFC* izmantot *CFA* režīmu (skat. pēc analogijas 2001. gada 25. janvāra rīkojumu lietā C-111/99 P *Lech-Stahlwerke*/Komisija, *Recueil*, I-727. lpp., 19. punkts).

67 Šajos apstākļos Komisija nav pierādījusi, ka *KFC* Pirmās instances tiesā celtā prasība ar tās iznākumu nevarēja *KFC* radīt priekšrocības.

68 Tādējādi Pirmās instances tiesa pamatoti uzskatīja, ka *KFC* bija interese celt prasību.

69 No tā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par ceturtnā pamata otro daļu

Lietas dalībnieku argumenti

- 70 Ar ceturtnā pamata otro daļu Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 125.–140. punktā nosprieždama, ka tas, ka *KFC* varēja izmantot *CFA* režīmu, neietekmē tiesiskās palāvības aizsardzības principa piemērošanu tāpēc, ka runa ir par tiesisko situāciju, uz kuru attiecas vienīgi valsts tiesības.
- 71 Tomēr šajā lietā jautājums ir par to, vai Kopeņu tiesības Komisijas uzlika pienākumu, piemērojot šo principu, atļaut Nīderlandes nodokļu administrācijai *KFC* piešķirt *CFA* atļauju.
- 72 Šis princips šajā lietā nav piemērojams.
- 73 Pirmkārt, Komisija *KFC*, par kuras pastāvēšanu tai nebija zināms, nav ne sniegusi konkrētus solījumus par to, ka *CFA* režīms ir saderīgs ar kopējo tirgu, ne arī šajā sakarā uzņēmusies konkrētas saistības pret *KFC*.
- 74 Otrkārt, *KFC* nav uzmanīgs un saprātīgs uzņēmējs judikatūras par tiesiskās palāvības aizsardzības principu izpratnē.

- 75 Pirmkārt, šajā sakarā jānošķir tāda uzņēmēja situācija, kurš lūdz pagarināt atļauju, kura viņam piešķir tiesības izmantot atbalsta shēmu, kas iepriekš tika uzskatīta par saderīgu ar kopējo tirgu, kā tas bija lietās, kurās tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Belģija un Forum 187/Komisija*, no tāda uzņēmuma situācijas, kam, kā *KFC*, šādas atļaujas nekad nav bijis un kas tādējādi nevar atsaukties uz tiesisko paļāvību, lai pieprasītu tiesības izmantot pārejas režīmu, kurā paredzēta attiecīgās atbalsta shēmas pagaidu atstāšana spēkā.
- 76 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka, pat ja atzītu, ka *KFC* ir veikusi ievērojamus ieguldījumus, lai izpildītu nosacījumus, kas paredzēti Nīderlandes tiesībās *CFA* režīma izmantošanai, tā lūgumu par pirmās atļaujas *CFA* piešķiršanu Nīderlandes iestādēm iesniedza 2000. gada 27. decembrī, lai gan pēc šā sprieduma 8. punktā minētās rezolūcijas par uzvedības kodeksu saistībā ar uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem un Paziņojumu par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu ar uzņēmumu tiešajiem nodokļiem saistītiem pasākumiem (OV 1998, C 384, 3. lpp.) publicēšanas jebkurš uzmanīgs un saprātīgs uzņēmējs kopš 1998. gada zināja, ka bija ticams, ka Komisija *CFA* režīmu atzīs par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 135. punktā ietvertais secinājums, saskaņā ar kuru, “tikai pamatojoties uz 2001. gada 11. jūlija lēmumu, uzmanīgs un saprātīgs uzņēmējs nevarēja paredzēt, ka tiks pieņemts [strīdīgais] lēmums,” esot nepareizs un pats par sevi ir pamats šī sprieduma atcelšanai.
- 77 Treškārt, apstākļi, ka bija iespējams, ka pēc 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas Komisija pieņems lēmumu, ka *CFA* režīms nav valsts atbalsts, pretēji tam, ko Pirmās instances tiesa uzskatīja pārsūdzētā sprieduma 132. punktā, nenozīmē, ka *KFC* var likumīgi atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.
- 78 Treškārt, attiecībā uz interešu līdzsvarošanu Komisija uzskata, ka *KFC* paļāvība katrā ziņā būtu ļoti vispārīga un ka nepastāv nekāda loģiska saikne starp secinājumu, ka reālie *CFA* režīma izmantotāji var atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, no

vienas puses, un Pirmās instances tiesas secinājumu, ka nekādas svarīgas Kapienas intereses neiestājas pret to, ka *KFC* noderīgi atsauktos uz šo principu.

- 79 Visbeidzot, pārsūdzētais spriedums nākotnē mudinātu visus uzņēmumus, kas pirms EKL 88. panta 2. punktā paredzētās formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas ir iesnieguši lūgumu par atbalsta piešķiršanu, celt prasību atcelt tiesību aktu.
- 80 *KFC* vispirms atbild, ka Tiesas judikatūrā nav prasīts, lai aizsargātā tiesiskā palāvība balstītos uz konkrētām Kapienu iestādes saistībām. Tā no Komisijas puses būtu pretrunīgi atzīt, kā tā to ir izdarījusi strīdīgajā lēmumā, ka tās lēmums par *BCC* režīmu radīja tiesisko palāvību, un apgalvot, kā tā to ir izdarījusi apelācijas sūdzībā, ka ir runa “tikai par lēmumu par citu, nedaudz līdzīgu atbalsta shēmu”, nevis par konkrētām saistībām pret *KFC*. Turklāt neviens no uzņēmumiem, uz kuriem attiecas strīdīgajā lēmumā paredzētais pārejas režīms, šādas saistības nav saņēmis.
- 81 Turpinājumā attiecībā uz *KFC* uzskatīšanu par uzmanīgu un saprātīgu uzņēmēju *KFC* apgalvo, ka nepastāv nekādi iemesli par tādiem uzskatīt *BCC* režīma izmantotājus, kas gaidīja lēmumus par viņu lūgumiem pagarināt atļaujas šī režīma ietvaros, savukārt *KFC*, kamēr tā gaidīja atbildi uz savu pieteikumu par pirmo *CFA* atļauju, par tādu neuzskatot. Turklāt, kā to atzinusi Pirmās instances tiesa, 2001. gada 11. jūlija lēmumam, pēc *KFC* domām, nevarēja būt tādas sekas, ka tās tiesiskā palāvība par *CFA* režīma saderību ar kopējo tirgu šajā datumā beigtu pastāvēt. *A fortiori* šī tiesiskā palāvība nevarēja beigt pastāvēt pirms šī lēmuma pieņemšanas dienas.
- 82 Visbeidzot attiecībā uz interešu līdzsvarošanu jautājumam par to, vai *KFC* tiesiskā palāvība ir “ļoti vispārīga” vai citāda, nav nozīmes. Tiklīdz tiesiskā palāvība ir nodibināta, neatkarīgi no tā, kādā veidā Komisijai to ir radījusi, attiecīgā tiesību subjekta intereses jālīdzsvaro ar Kapienas interesēm.

83 Katrā ziņā Komisija nekādā veidā nav pamatojusi, kāpēc Kopienas intereses iestājoties pret to, lai četrpadsmit uzņēmumiem, kuru pieteikumi par pirmās CFA atļaujas piešķiršanu strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī vēl nebija izskatīti, tiktu piešķirtas tiesības izmantot pārejas režīmu. Turklāt ne piešķirtā vai piešķiramā atbalsta apjoms, ne to uzņēmumu skaits, kas var atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu, lai pieprasītu tiesības izmantot pārejas režīmu, nevar ietekmēt šī principa piemērošanu. Visbeidzot, tā kā tādas situācijas kā šī ir reti sastopamas, pārsūdzētais spriedums, pēc KFC formām, neradīs nepaziņotu atbalsta shēmu straumi.

Tiesas vērtējums

84 Tiesa ir atkārtoti spriedusi, ka tiesības pamatoties uz tiesiskās palāvības principu ir ikvienam, kam kāda Kopienas iestāde ir devusi pamatotas cerības ar konkrētiem tam dotiem solījumiem. Tomēr gadījumā, ja rūpīgs un pieredzējis uzņēmējs var paredzēt tāda Kopienas pasākuma veikšanu, kas var skart tā intereses, tas uz šo principu nevar atsaukties, kad minētais pasākums tiek īstenots (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, 147. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Turklāt, pat pieņemot, ka Eiropas Kopiena iepriekš būtu izveidojusi tādu situāciju, kas varētu radīt tiesisko palāvību, svarīgas sabiedriskās intereses var liegt pārejas pasākumu noteikšanu situācijās, kas radušās pirms jaunā tiesiskā regulējuma spēkā stāšanās, bet vēl var mainīties (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, 148. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 Tiesa ir arī spriedusi, ka, ja, nepastāvot svarīgām sabiedriskām interesēm, Komisija tiesiskā regulējuma izbeigšanai nav noteikusi pārejas pasākumus, kas aizsargā uzņēmēja palāvību, kura tam likumīgi radusies uz Kopienas tiesiskā regulējuma pamata, tā ir pārkāpusi augstāka juridiska spēka tiesību normu (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, 149. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 87 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāatgādina, pirmkārt, ka strīdīgā lēmuma motīvu daļas 111. un 112. punktā Komisija pati uzskatīja, ka *CFA* režīms līdzinās *BCC* režīmam, un ka, tā kā tā savā 1984. gada 2. maija lēmumā par *BCC* režīmu (Četrpadsmitais ziņojums par konkurences politiku (1984), 271. lpp.) bija uzskatījusi, ka sistēma, uz kuru tas balstījās, nebija valsts atbalsts EEK līguma 92. panta 1. punkta (vēlāk — EK līguma 92. panta 1. punkts, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 87. panta 1. punkts) izpratnē, tā atzina Apvienotās Karalistes un ieinteresēto personu argumentus par *CFA* režīma izmantotāju tiesiskās palāvbības pastāvēšanu, tādējādi atsakoties uzdot atgūt piešķirto atbalstu.
- 88 Tomēr jāuzsver, ka *KFC* situācija atšķirās no to nodokļu maksātāju situācijas, kuru tiesisko palāvbību Komisija bija atzinusi strīdīgā lēmuma motīvu daļas 113.–118. punktā, jo *KFC* nebija *CFA* režīma izmantotāja, bet bija vienīgi iesniegusi lūgumu par pirmās *CFA* atļaujas piešķiršanu.
- 89 Lai gan, kā to apgalvo *KFC*, inspektoram ir pienākums *CFA* atļauju piešķirt visiem nodokļu maksātājiem, kas to ir lūguši un izpilda likumā paredzētos tās izmantošanas nosacījumus, tomēr Nīderlandes likumā paredzēts, ka inspektoram pēc pārbaudes par to, vai nodokļu maksātājs izpilda likumā paredzētos nosacījumus, jāpieņem lēmums, kuram pašam var būt pievienoti nosacījumi.
- 90 Turklāt to nodokļu maksātāju situāciju, kas bija iesnieguši pirmās *CFA* atļaujas piešķiršanas lūgumu, nevar noderīgi salīdzināt ar to nodokļu maksātāju situāciju, kas bija iesnieguši lūgumu par atļaujas pagarināšanu *BCC* režīmā, attiecībā uz kuriem Tiesa atzina tiesiskās palāvbības pastāvēšanu iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija.
- 91 Šajā spriedumā Tiesa ņēma vērā ievērojamos ieguldījumus, ko bija veikuši *BCC* režīma atļaujas izmantotāji, kas lūdza tās pagarināšanu, kā arī ilgtermiņa saistības, ko tie bija

uzņēmumies. Taču pirmās *CFA* atļaujas pieprasītāji attiecībā uz ieguldījumiem un saistībām principā neatrodas tādā pašā situācijā kā nodokļu maksātājs, kam jau ir *CFA* atļauja.

92 Šajā sakarā jāuzsver, ka *KFC* nekad nav konkrēti atsaukusies uz jau veiktajiem ieguldījumiem, ne arī uz saistībām, ko tā jau būtu uzņēmusies. Gluži pretēji, no tās nostājas Pirmās instances tiesā, kas rezumēta pārsūdzētā sprieduma 51. punktā, izriet, ka, “ja Komisija nebūtu pieņēmusi strīdīgo lēmumu, tā būtu varējusi, sākot no 2000. gada, palielināt savu riska rezervi pirms galīgajiem paziņojumiem par aplikšanu ar nodokli”. Tāpat *KFC* atsaucas uz lēmumiem, ko tā būtu varējusi pieņemt attiecībā uz risku rezervi un finansēšanas sabiedrības juridisko adresi.

93 Šie dažādie faktori parāda, ka *KFC* sūdzas ar to, ka tā nav varējusi nākotnē izmantot *CFA* atļauju.

94 Šāda situācija atšķiras no *CFA* režīma atļaujas izmantotāju situācijas, kuri, ja pārejas pasākumi nebūtu tikuši pieņemti, būtu cietuši zaudējumus pagātnē — brīdī, kad nodokļu režīma likumīgums netika apšaubīts, — veikto ieguldījumu vai uzņemto saistību dēļ.

95 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 140. punktā nospriežot, ka, neļaudama *KFC* izmantot strīdīgajā lēmumā paredzēto pārejas režīmu, Komisija bija pārkāpusi tiesiskās palāvības aizsardzības principu, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

96 No tā izriet, ka ceturtnā pamata otrā daļa ir pamatota.

Par trešo pamatu un ceturtā pamata pirmo daļu

- 97 Tā kā ceturtā pamata otrā daļa ir atzīta par pamatotu, nav nepieciešams pārbaudīt ne ceturtā pamata pirmo daļu, ne trešo pamatu.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 98 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nosprieždama, ka *KFC* varēja atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principu. Tā it īpaši apgalvo, ka *KFC* katrā ziņā nevar pielīdzināt uzņēmumiem, kas izmanto *CFA* režīmu un ar 2001. gada 11. jūlija lēmumu uzsāktās procedūras ietvaros ir iesnieguši savus apsvērumus, un attiecībā uz kuriem Nīderlandes iestādes lūdza pārejas režīma noteikšanu.
- 99 *KFC* uzskata, ka šis pamats ir jāatzīst ar nepieņemamu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par faktiem, un pārējā daļā ir jānoraida. Šajā sakarā tā atgādina, ka attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principu vienīgais atbilstošais jautājums ir par to, vai pastāv objektīvas atšķirības, kas ir pietiekami būtiskas, lai attaisnotu atšķirīgo attieksmi. Taču neviena no Komisijas apgalvotajām atšķirībām starp *KFC* situāciju un uzņēmumu, kuri 2001. gada 11. jūlija lēmuma pieņemšanas brīdī izmantoja *CFA* režīmu, situāciju nav tāda, kas attaisnotu atšķirīgo attieksmi.

Tiesas vērtējums

- 100 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienu vispārējā vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums nozīmē dažādu noteikumu piemērošanu salīdzināmās situācijās vai tāda paša noteikuma piemērošanu atšķirīgām situācijām (skat. it īpaši 1998. gada 7. maija spriedumu lietā *C-390/96 Lease Plan, Recueil*, I-2553. lpp., 34. punkts, un 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā *C-156/98 Vācija/Komisija, Recueil*, I-6857. lpp., 84. punkts).
- 101 Šajā gadījumā nav strīda, ka Komisija strīdīgajā lēmumā atšķirīgi attiekusies pret uzņēmumiem, kuri izmantoja *CFA* režīmu, un uzņēmumiem, kuru lūgumi par pirmās *CFA* atļaujas piešķiršanu šī lēmuma pieņemšanas dienā vēl nebija izskatīti, pārejas režīmu piešķirot pirmajiem, bet ne šiem pēdējiem.
- 102 No šā sprieduma 87.–94. punkta izriet, ka šī atšķirīgā attieksme bija pamatota, jo atšķirības kritērijs attiecās uz šo divu uzņēmumu kategoriju objektīvi atšķirīgām situācijām.
- 103 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 149. un 150. punktā uzskatīdama, ka ar strīdīgo lēmumu Komisija, neļaudama *KFC* izmantot pārejas režīmu, ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu tāpēc, ka šādi rīkojoties, tā esot atšķirīgi attiekusies pret salīdzināmā situācijā esošiem tiesību subjektiem attiecībā pret tiesisko paļāvību, kas tiem varēja būt par to, ka tiks piešķirts saprātīgs pārejas periods, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 104 No tā izriet, ka piektais pamats ir pamatots.

105 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ un nav nepieciešams izskatīt sesto pamatu.

Par prasību pirmās instances tiesā

106 Atbilstoši Kapienu Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja tiek atcelts Pirmās instances tiesas spriedums, Tiesa var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Pirmās instances tiesā.

107 Tā kā no šī sprieduma 84.–95. punkta izriet, ka savas prasības pamatojumam pret strīdīgo lēmumu *KFC* izvirzītā pirmā pamata pirmā daļa nav pamatota, jāpārbauda šī pamata otrā daļa, kā arī šīs prasības pamatojumam izvirzītais otrais un trešais pamats.

108 Taču atbilde it īpaši uz šo trešo pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ietver faktu novērtējumu, pamatojoties uz informāciju, ko Pirmās instances tiesa nav vērtējusi.

109 No tā izriet, ka šīs prasības tiesvedības stadija neļauj Tiesai to izskatīt un tādējādi lieta jānodod atpakaļ Pirmās instances tiesai, lai tā lemtu par šo daļu un šiem pamatiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Tā kā lieta ir jānodod atpakaļ Pirmās instances tiesai, lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem, kas radušies šajā apelācijas tiesvedībā, ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospiež:

- 1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-348/03 *Koninklijke Friesland Foods/Komisija*;**
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesai;**
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]